मम च प्रीतिर्नोचिता। तव पुत्रेण यौवनोन्मदेनाहं ताडितः। मया स दष्टः। कथं मया लगुडप्रहारो विस्मर्तव्यः। त्वया च पुत्रशोकदुःखं कथं विस्मर्तव्यं। इत्युक्त्वा बहुमूल्यं हारकमणिं तस्मै दत्वा सूतः। परं पुनस्त्वया नागन्तव्यमिति पुनरुक्त्वा विवरान्तर्गतः। ब्राह्मणश्च
५ मणिं गृहीत्वा पुत्रबुद्धिं निन्दन् स्वगृहमागतः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

चितिकां दीपितां पश्य स्फुटां भग्नां ममैव च।
भिन्नश्लिष्टा तु या प्रीतिर्न सा स्नेहेन वर्धते ॥१३८॥

तदस्मिन् हते यन्नादेव राज्यमकण्टकं भवतो भवति। तस्यैतद्वचनं श्रुत्वा क्रूराक्षं पप्रच्छ। भद्र त्वं तु किं मन्यसे। सो ऽब्रवीत्। देव
१० निर्दयमेतत्। यदनेनाभिहितं। यत्कारणं शरणागतो न बध्यते। सुष्ठु खल्विदमाख्यातं।

श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः।
पूजितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः ॥१३९॥

अरिमर्दनो ऽब्रवीत्। कथमेतत्। क्रूराक्षः कथयति।

कथा ॥७॥

कश्चित् क्षुद्रसमाचारः प्राणिनां कालसन्निभः।
विचचार महारण्ये घोरः शकुनिलुब्धकः ॥१४०॥
नैव कश्चित् सुहृत् तस्य न सम्बन्धी न बान्धवः।
स तैः सर्वैः परित्यक्तस्तेन रौद्रेण कर्मणा ॥१४१॥

अथवा। ये नृशंसा दुरात्मानः प्राणिनां प्राणनाशकाः।
२० उद्वेजनीया भूतानां व्याला इव भवन्ति ते ॥१४२॥

स पञ्जरकमादाय पाशं च लगुडं तथा।
नित्यमेव वनं याति सर्वप्राणिविहिंसकः ॥१४३॥
अन्येद्युर्भ्रमतस्तस्य वने कापि कपोतिका।
जाता हस्तगता तां स प्राक्षिपत् पञ्जरान्तरे ॥१४४॥
२५ अथ कृष्णा दिशः सर्वा वनस्थस्याभवन् घनैः।